RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.756 van 7 maart 2003
in de zaak A. 98.821/XIV-1231.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Somalische nationaliteit, op 22 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 13 oktober 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 5 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. ROBERT die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, die beweert van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 3 februari 1998 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 4 augustus 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 21 augustus 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op de zitting van 13 oktober 2000 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord.

1.5. Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

> "Overwegende dat appellante verklaart dat zij afkomstig is uit de omgeving van Beledweyne, Somalië en tot de Marehan-clan behoort; dat ze tot 1994 met haar moeder, broers en zussen leefde rond Beledweyne; dat onbekende gewapende mannen vanaf 1994 hun woongebied aanvielen; dat haar moeder eind 1994 werd doodgeschoten; dat haar broer A. en Zus D. ontvoerd werden; dat haar buurman werd gedood; dat haar buurvrouw het jongere zusje S. en haarzelf naar haar vader bracht die in '115' leefde bij zijn tweede vrouw; dat haar vaders vrouw de kinderen niet wilde bijhouden en haar grootmoeder hen opnieuw naar Mataban bracht; dat deze gemeente gedurende drie à vier jaar voortdurend aangevallen werd; dat de militie die haar moeder had vermoord op 14 augustus 1998 het dorp opnieuw aanviel en appellante hierover werd ingelicht door haar grootmoeder; dat deze militie twee dagen later haar grootmoeder en zus geslagen heeft; dat appellante op aanraden van haar grootmoeder met een vrachtwagen

naar Dira Dawa vertrok en vandaar naar Addis Abeba, Ehtiopië; dat ze op 4 september 1998 in België asiel aanvroeg;
Overwegende dat van algemene bekendheid is dat in Somalië de etnische afstamming reeds van kleins af aan wordt aangeleerd; dat dit uitvoerig toegelicht wordt in antropologische en andere publicaties (zie onder meer ook Ambroso, G., field officer UNHCR, Somalis in the Horn of Africa, A short guide to society and history, EDS object ID 859018 en Lewis, I., Blood and Bone, the call of kinship in Somali society, Lawrenceville: The Red Sea Press, 1994); dat appellante dit echter in haar verzoekschrift ontkent doch niet argumenteert; dat ze evenmin ter zitting nader kan verklaren waarom ze zelf haar afkomst niet kan verduidelijken; dat ter zitting blijkt dat ze de enkele opgesomde clans verkeerd situeert en ze dit niet kan rechtzetten maar stelt dat haar moeder haar kinderen buiten het clangeweld wilde houden en geen inlichtingen over clans wilde geven; dat dergelijke toelichtingen niet ernstig zijn en totaal vreemd aan de Somalische maatschappij; dat appellante bovendien reeds tien jaar oud was toen de burgeroorlog begon en toen reeds haar afkomst moet gekend hebben; dat het weinig waarschijnlijk is dat een Somalische moeder - voor zover zij hierover enige zeggingschap zou hebben - haar kinderen niet aanleert wie te vertrouwen en op welke clans ze beroep kunnen doen bij gevaar; dat anderzijds het behoren tot een clan niet enkel rechten maar ook verplichtingen meebrengt; dat ook vanuit dit oogpunt appellante haar afstamming moet kennen;
Overwegende dat appellante enerzijds stelt dat ze uit een afgelegen streek komt en traditioneel leefde; dat anderzijds opnieuw ter zitting blijkt dat ze totaal onbekend is met de Somalische tradities, met haar beweerde clan en de situatie in haar streek;
Dat appellante niet enkel haar lineaire afstamming niet kent maar evenmin bekend is met de Marehan, de clan waartoe ze beweert te behoren; dat ongeacht hetgeen haar moeder al dan niet wenste te verklaren, appellante ook deel uitmaakte van een maatschappij die beantwoordt aan strikte sociale normen; dat ze ongetwijfeld via de rest van haar familie of via haar vriendinnen en hun ouders geïnformeerd werd over de gewoonten en gebruiken van de Somali-maatschappij in het algemeen en van haar clan in het bijzonder; dat het niet aannemelijk is dat appellante ook ter zitting geen inlichting kon verstrekken over de clan van haar stiefmoeder; dat de bestreden beslissing terecht appellantes afkomst ongeloofwaardig acht;
Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat appellante onbekend is met de plaats waar ze beweert gewoond te hebben; dat het verzoekschrift stelt dat er geen dorpen liggen in een straal van 10 of 20 km in de omgeving van Beledweyne; dat dergelijke verklaringen niet ernstig zijn noch redelijk daar er vele dorpen liggen tussen Mataban en Beledweyne en Mataban bovendien op 70 km ligt van Beledweyne; dat het feit dat de grootmoeder niet in het centrum van Mataban woont (zie verzoekschrift) eerder een reden zou moeten zijn waarom ze wel nog andere dorpen moet kennen; dat appellante niet aannemelijk maakt dat ze bekend is met Beledweyne of Mataban;
Dat ter zitting gesteld werd dat het niet geloofwaardig is dat appellante gedurende jaren kon ontsnappen aan de aanvallende militie door zich te verstoppen achter een hut; dat ze hierop stelt dat ze meestal niet in het dorp was maar tijdens de aanvallen de dieren hoedde buiten het dorp; dat appellante ter zitting niet ontkent dat een dergelijke activiteit een nog groter persoonlijk gevaar inhoudt; dat appellante ook ter zitting niet kan toelichten wie deze militie of bende was die gedurende drie tot vier jaar hun dorp aanviel; dat ze enkel de Hawiye verantwoordelijk acht doch dat dit slechts een vage verwijzing is naar een grote groep en geen ernstige aanwijzing; dat voor zover de aanvallers geen bezetting voor ogen hadden, vooral goederen en dieren werden gestolen en appellante verantwoordelijk was voor het vee; dat het niet aannemelijk is dat appellante gedurende vier jaar nooit zou gehoord hebben met wie onderhandeld moest worden over de traditionele diya-vergoedingen en voor welke militie ze op haar hoede moest zijn;
Dat ook de verklaring dat ze niet kon rekenen op de bescherming van haar vader omdat haar stiefmoeder haar niet wilde, niet overtuigt; dat deze uitspraak past binnen een eng Westerse opvatting van het kerngezin maar vreemd is aan de strakke Somalische familiestructuren; dat zowel appellantes vader als haar moeder deel uitmaken van een uitgebreide familie; dat in dit opzicht niet aannemelijk is dat appellante op geen enkel ogenblik toelicht hoe haar clan zich inzette tot het terugkrijgen van een broer en zus en met name hoe de onderhandelingen gebeurden met de mensen uit de clan van de

ontvoerders; dat zij bovenal niet toelicht waarom zij, in tegenstelling tot haar overige twee broers en vier zussen, nergens veilig terecht zou kunnen bij familie;
Dat appellante bovendien Somalië verliet op een ogenblik dat het UNHCR reeds de repatriëring aanving van Somalische vluchtelingen uit Ethiopië en Kenya;
Overwegende dat appellante bij haar vertrek uit Somalië daarenboven reeds zeventien jaar was en naar Somalische maatstaf geen kind meer was maar volwassen; dat ze echter nog niet gehuwd was zoals dat in de traditionele maatschappij gebruikelijk is en dit inhoudt dat ze onder de strikte controle staat van haar familie; dat appellante ter zitting niet kon toelichten op welke wijze ze haar land kon verlaten en hoe ze de toelating hiervoor kon krijgen;
Overwegende dat appellante als bewijs van haar band met Somalië twee brieven neerlegt die ze via het Rode Kruis aan haar broer en haar vader adresseerde; dat appellante ter zitting toelicht dat het geen probleem was om een Engelstalige brief te sturen naar haar vader niettegenstaande hij geen Engels kon; dat haar broer Houssein wel Engels kan en voor haar vader kan vertalen; dat appellante ter zitting stelde dat ze geen Somali kan schrijven en niet kan toelichten waarom ze dan niemand zocht die dit voor haar kon doen; dat appellante blijkbaar wel Arabisch kan schrijven;
Dat de adressering van deze brief bovendien te wensen over laat; dat appellantes vader handelaar was en een restaurant uitbaatte en hierover geen informatie gegeven wordt; dat bovendien enkel als adres Beledweyne geschreven wordt en geen nadere gegevens zoals een wijk of dorp; dat bovenal de namen van haar ouders niet correct en onvolledig zijn daar Somaliërs drie namen hebben en deze belangrijk zijn voor het herkennen van de familietak en het terugvinden van individuele personen; dat appellantes brief naar het Rode Kruis niet kan beschouwd worden als een ernstige poging haar familie terug te vinden;
Dat appellante tenslotte in België ook geen contact nam met andere Somaliërs; dat ze ter zitting eerst stelt dat er geen mensen van haar clan in België zijn en daarna stelt dat ze geen reden heeft om contact te nemen met hen; dat de Somalische gemeenschap in België vrij hecht is en leden van dezelfde clan de sociale controle op jonge vrouwen uitoefenen in naam van de familie; dat appellante geen verklaring heeft waarom ze via de Foyer Selah, haar eerste verblijfplaats in België, geen contact legde met Somalische mensen; dat appellante haar identiteit niet bewijst; dat ze niet aannemelijk maakt dat ze in Somalië woonde en de Somalische nationaliteit heeft;
Overwegende dat de appellante niet aantoont dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat het enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, vervat in artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet, uit negen onderdelen bestaat; dat in het eerste onderdeel verzoekster laat gelden dat de essentie van het motief, ontleend aan de onwetendheid in verband met haar clanafkomst, in strijd is met de uitdrukkelijke vermeldingen in het beroepschrift, dat niet concreet wordt aangeduid wat er verkeerd wordt gesitueerd en wat dan de werkelijkheid wel is en dat ze in haar verzoekschrift heeft gesteld dat "ze van haar moeder niet mocht vragen tot welke clan andere mensen behoorden", dat de bestreden beslissing bijgevolg verwart tussen het al dan niet weten van de eigen clanafkomst en deze van de buren; dat ze in het tweede onderdeel laat gelden dat de bewering dat ze onbekend is met de tradities in haar land en met haar clan te vaag is om de toets van de motiveringsplicht te doorstaan, dat het motief als zou ze onbekend zijn met de situatie in haar streek verkeerd is, dat in haar beroepschrift immers

talrijke gegevens over haar streek werden vermeld, en dat onder punt 1 van het beroepschrift werd uiteengezet waarom ze de clanafkomst van haar stiefmoeder niet kende, maar de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden; dat ze in het derde onderdeel laat gelden dat volgens de bestreden beslissing haar bewering dat er in een straal van 10 tot 20 km rond BELEDWEYNE geen dorpen liggen ernstig noch redelijk is omdat er “vele dorpen” liggen tussen BELEDWEYNE en MATABAN, terwijl volgens de bestreden beslissing zelf tussen BELEDWEYNE en MATABAN een afstand van 70 km ligt, dat dan ook niet wordt ingezien hoe de stelling van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat er vele dorpen liggen op een afstand van 70 km een bewijs kan zijn van de ongerijmdheid van de bewering over de afwezigheid van een dorp op een afstand 7 tot 3,5 keer minder groot, dat de bestreden beslissing bovendien over de aanwezigheid van dorpen in de omgeving van BELEDWEYNE geen enkel concreet gegeven vermeldt, dat evenmin blijkt uit welke gegevens de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen afleidt dat ze niet bekend is met MATABAN en omgeving, tenzij de aan- of afwezigheid van dorpen, in welk geval de conclusie onjuist is; dat ze in het vierde onderdeel laat gelden dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is waar, enerzijds, wordt gesteld dat ze gedurende jaren kon ontsnappen door zich te verstoppen achter een hut en, anderzijds, hieraan wordt toegevoegd dat ze zich niet in maar buiten het dorp bevond, dat er wordt gesteld dat ze niet ontkent dat ze aan een groot gevaar blootstond, maar hieruit geen conclusie wordt afgeleid, dat haar wordt verweten geen nadere gegevens over de identiteit van de aanvallers mee te delen terwijl ze deze personen blijkbaar maar éénmaal in uiterst dramatische omstandigheden van nabij heeft gezien, dat niet duidelijk wordt gemaakt hoe ze de identiteit van de aanvallers zou moeten te weten gekomen zijn; dat ze in het vijfde onderdeel laat gelden dat men het niet geloofwaardig acht dat ze geen beroep meer kan doen op de bescherming van haar vader omdat dit in strijd is met de “strakke Somalische familiestructuren” zonder daar enige concrete uitleg over te geven, dat het motief dat het niet aannemelijk is dat ze niet op de hoogte is van onderhandelingen over de teruggave van haar broer en zus zuiver subjectief is, dat het motief dat zij niet toelicht waarom zij, in tegenstelling tot haar overige twee broers en vier zussen, nergens veilig terecht zou kunnen bij familie verkeerd is, dat haar oudste broer een eigen gezin heeft, dat de jongste broer en twee van haar zussen bij de vader verblijven, dat een derde zuster zich bij haar grootmoeder bevond en een vierde zuster was ontvoerd; dat ze in het zesde onderdeel laat gelden dat wordt gesteld dat ze Somalië verliet op een ogenblik dat het UNHCR reeds begonnen was met de repatriëring van Somalische vluchtelingen uit Ethiopië en Kenya maar niet wordt uitgelegd wat hieruit voor haar concreet moet afgeleid worden, dat die motivering onjuist is vermits er geen sprake was van repatriëring vanuit Kenya en uit Ethiopië alleen door het UNHCR gerepatrieerd werd wat Somaliland in het noorden betreft, terwijl zij in het zuiden leefde; dat ze in het zevende onderdeel laat gelden dat het motief dat ze niet kan uitleggen hoe ze haar land kon verlaten en hoe ze daar toestemming kon voor krijgen evident verkeerd is, dat ze in het beroepschrift wel degelijk haar reisweg vanaf het vertrek uit MATABAN heeft uitgelegd, dat ze steeds heeft gezegd dat haar grootmoeder de reis heeft georganiseerd door de passeur te vinden,

wat uiteraard het akkoord van de grootmoeder en dus van de familie impliceert; dat ze in het achtste onderdeel laat gelden dat de brieven aan haar vader en broer in het Engels geschreven werden door de dochter van het opvanggezin waar ze een tijdje heeft gewoond, dat dit geen verschil uitmaakt daar haar broer HOUSSEIN Engels kan lezen, dat elke brief een halve regel Arabisch schrift - een gebed - bevat, maar zulks niet betekent dat ze Arabisch kan schrijven, dat het theehuis van haar vader geen naam heeft en ook de plaats waar dit gelegen is geen straatnaam of huisnummer kent, dat de volledige naam van beide geadresseerden op de twee brieven wordt vermeld, namelijk zowel de volledige naam voor de vader op de brief voor hem bestemd als de volledige naam van de zoon op de brief voor deze bestemd; dat ze in het negende onderdeel laat gelden dat de motivering dat ze ook geen contact opnam met andere Somaliërs in strijd is met het dossier daar, zoals in de beroepsakte vermeld, de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevuld werd door een Somaliër die vlakbij de Foyer Selah woonde;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen steunt op pertinente motieven die steun vinden in de gegevens van de zaak, dat de affirmaties van verzoekster allerminst van aard zijn om het tegendeel te doen aannemen, nu haar argumentatie hoofdzakelijk bestaat uit loutere beweringen waarmee ze het betrokken deel van haar feitenrelaas opnieuw ter beoordeling wil doen voorleggen, dat het de Raad van State niet mogelijk is om een eigen beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van deze van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat hij ook geen rekening kan houden met een versie van feiten die niet aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ter beoordeling is voorgelegd;

2.3.1. Overwegende dat het motief als zou het aanleren van de etnische afstamming in de beroepsakte zijn ontkend, slechts van bijkomstige aard is; dat de eventuele onwettigheid van dit motief op zich niet tot vernietiging van de aangevochten beslissing kan leiden; dat voor het overige tevergeefs naar de beroepsakte wordt verwezen; dat de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vastgestelde onwetendheid in verband met de beweerde clanafkomst immers - met uitzondering van hogervermeld bijkomstig motief - niet rust op hetgeen in de beroepsakte werd geschreven, doch wel op hetgeen ter terechtzitting werd verklaard; dat uit de betreffende considerans genoegzaam blijkt dat verzoekster, ter zitting daaromtrent ondervraagd, slechts enkele clans kon opsommen en de wel opgesomde clans niet juist kon situeren; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er geenszins toe gehouden was in haar beslissing de juiste antwoorden op de door haar gestelde vragen op te nemen;

2.3.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet zomaar poneert dat verzoekster onbekend is met de tradities van haar land en met haar beweerde clan, maar in de vorige en de volgende consideransen genoegzaam aangeeft waarop dit oordeel is gesteund; dat, wat de onbekendheid van betrokkene met de situatie in

haar streek betreft, verwezen wordt naar de bespreking van het derde onderdeel hierna; dat de bestreden beslissing er geen twijfel laat over bestaan dat de uitleg van betrokkene als zou ze de clan van haar stiefmoeder niet kennen omdat ze slechts twee weken in het huis van haar vader heeft verbleven en aldaar niet welkom is, wordt verworpen wegens het belang dat in de Somalische samenleving aan de clans wordt gehecht;

2.3.3. Overwegende dat ook zonder het motief, ontleend aan de onbekendheid van verzoekster met de streek waar ze beweert gewoond te hebben, de bestreden beslissing voldoende met redenen is omkleed; dat de eventuele onrechtmatigheid van dit motief op zich niet tot vernietiging van de aangevochten beslissing kan leiden; dat het bijgevolg zonder belang is de kritiek van verzoekster op dit motief nader te onderzoeken;

2.3.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn weigeringsbeslissing wees op de “uiterst bedenkelijke bewering” van verzoekster “dat ze zich gedurende drie of vier jaar, tijdens elke aanval op het dorp van haar grootmoeder, telkens kon verbergen binnen in huis of achter de huizen, temeer daar ze deze huizen omschreef als Somalische hutten gemaakt van takken en stof (‘guri’)”; dat met deze bewering ter zitting geconfronteerd, verzoekster antwoordde “dat ze meestal niet in het dorp was maar tijdens de aanvallen de dieren hoedde buiten het dorp”; dat het niet is omdat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen melding maakt van deze uiteenlopende verklaringen van verzoekster, dat ze zichzelf zou tegenspreken; dat de bestreden beslissing duidelijk doet blijken dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas nog wordt versterkt doordat ter zitting in verband met de plaats waar ze tijdens de aanvallen was een andere uitleg dan voorheen werd gegeven en doordat deze nieuwe uitleg - zoals door haar trouwens niet werd ontkend - “een nog groter persoonlijk gevaar (inhield)”; dat de bestreden beslissing er geen twijfel laat over bestaan dat, indien verzoeksters relaas aan de werkelijkheid beantwoordde, ze van haar onmiddellijke omgeving (familie, clan, vrienden dorpsgenoten ...) moet vernomen hebben “wie de militie of bende was die gedurende drie of vier jaar hun dorp aanviel”; dat als administratieve cassatierechter het de Raad van State niet toekomt dit oordeel van de feitenrechter over te doen;

2.3.5. Overwegende dat de bestreden beslissing genoegzaam doet blijken waarom de verklaring van verzoekster dat ze niet kon rekenen op de bescherming van haar vader niet overtuigt, met name omdat ze gelet op de strakke Somalische familiestructuren hoe dan ook op de bescherming van de rest van haar uitgebreide familie moet hebben kunnen rekenen; dat naar het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoekster indien haar relaas aan de werkelijkheid beantwoordde, ervan op de hoogte had moeten zijn “hoe haar clan zich inzette tot het terugkrijgen van een broer en zus en met name hoe de onderhandelingen gebeurden met de mensen uit de clan van de ontvoerders”; dat het de Raad van State niet toekomt deze beoordeling over te doen; dat tijdens de asielprocedure door betrokkene niet werd betwist dat haar broers en zusters zo nodig op de

bescherming van leden van hun uitgebreide familie kunnen rekenen; dat de vaststelling dat haar broers en zusters, in tegenstelling tot zijzelf, wel ergens veilig terecht kunnen bij familie derhalve niet in strijd met de verklaringen van betrokkene is;

2.3.6. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk doet blijken dat de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas naar haar oordeel mede ondermijnd wordt door het tijdstip van de beweerde vlucht, met name op een ogenblik dat de UHCHR reeds met repatriëring was begonnen; dat voor zover het onderdeel erop neerkomt feitelijke gegevens na te gaan, het buiten de bevoegdheid van de Raad van State valt en het derhalve niet in aanmerking kan worden genomen;

2.3.7. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen steunt op het onvermogen van verzoekster om ter zitting “toe te lichten op welke wijze ze haar land kon verlaten en hoe ze de toelating hiervoor kon krijgen”; dat er dan ook tevergeefs wordt verwezen naar toelichting welke dienaangaande in de beroepsakte en de eerdere verklaringen werd gegeven;

2.3.8. Overwegende dat de uitleg als zouden beide brieven niet door haarzelf, maar door een vriendin zijn geschreven, niet werd voorgelegd aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en dan ook niet in aanmerking kan worden genomen; dat uit de opname van een Arabische tekst in de brieven door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geredelijk kon afgeleid worden “dat appellante blijkbaar wel Arabisch kan schrijven”; dat de Raad van State niet op zijn beurt kan nagaan of de adressering van de brieven - zoals in de bestreden beslissing gesteld - te wensen overlaat, maar enkel kan vaststellen dat de gegevens waarop de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit oordeel heeft gesteund (geen informatie over het restaurant van de vader, enkel BELEDWEYNE als adres, geen vermelding van wijk of dorp) niet door de betreffende stukken worden tegengesproken; dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de namen van de geadresseerden onvolledig zijn, doch wel dat de namen van de ouders van de verzender onvolledig zijn ingevuld;

2.3.9. Overwegende dat blijkens de bestreden beslissing door verzoekster ter zitting minstens impliciet werd toegegeven alhier geen contact te hebben met andere Somaliërs; dat er dan ook tevergeefs wordt verwezen naar de uiteenzetting in het beroepschrift;

2.3.10. Overwegende dat het enig middel in geen enkel van zijn onderdelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**